

[Grünbaum.]

et år fra en enkelt skatteyder på annuitetsforsikringer eller rateforsikringer, og han brugte det som eksempel på, at her virkelig var tale om et område, der blev misbrugt.

Vi har i udvalget prøvet på at få enighed om den tanke, at man kunne sætte et loft. Jeg skal da gerne medgive, at disse annuitetsforsikringer og rateforsikringer har deres mission, og de bør ikke stoppes. Men vi har et loft i lovens § 16, hvor det drejer sig om arbejdsgivers indbetaling på en arbejdstagers pensionsforsikring. Dette loft er på 30.000 kr. i årlig indbetaling på en enkelt forsikring, og hvorfor ikke bruge det også, hvor det drejer sig om annuitetsforsikringerne? Vi har stillet ændringsforslag om det, og jeg vil endnu en gang opfordre regeringspartierne til at gå ind for det. Nu, må vi se, hvordan det går ved afstemningen.

Så er der spørgsmålet om forenklingen og om ligestillingen af skatteyderne. Her har man fuldkommen svigtet. Vi rejste naturligvis problemerne ved første behandling, og vi rejste dem også på det første møde i udvalget. Men vi må konstatere, at der praktisk taget ikke — eller slet ikke, kan vi godt sige — har været forhandlet i udvalget om disse problemer.

Der har været almindelig enighed om her i folketinget, at når vi kom frem til renteforsikringslovens revision, nu altså pensions-skatteloven, skulle vi tage disse problemer op. Vi har alle i klar erindring udtalelser af hr. Niels Helyeg Petersen, hr. Haunstrup Clemmensen og andre, som udtrykkelig har henvist til, at det var problemer, der skulle ordnes, når vi kom frem til en revision af renteforsikringsloven, som indeholder en række af disse skattefradrag. Der er ikke sket nogen forenkling; der er ikke stillet noget forslag fra finansministeren om en forenkling, og ligestillingen er der overhovedet ikke gjort noget ved. Vi har stadig væk, når dette vedtages, den tilstand på dette område, at arbejdsmanden fra i går — for at bruge ham igen — som sparer 1.000 kr. op i en eller anden forsikringsordning, får en skattebegunstigelse på måske 40 pct. af 1.000 kr., altså 400 kr., medens andre — og jeg kan godt tage mig selv med dér — som gør det samme og måske oven i købet uden at spare noget op, men ved at flytte pengene fra den ene konto til den anden, får et

statstilskud på 600 kr. Det burde være omvendt, sådan at man i særlig grad støttede den, der ikke havde råd til at spare de 1.000 kr. op. Nu giver man en betydelig ekstrapremie til dem, der uden særligt besvær kan foretage denne såkaldte opsparing. Det er umuligt at se noget som helst rimeligt heri. Vi har diskuteret det i en uendelighed her i folketinget, og gentagne gange har vi sagt, at det var her, man skulle gøre noget ved det. Jeg husker, at jeg selv i mini tid som finansminister sagde, at når vi kommer frem til renteforsikringsloven, skal vi tage disse problemer op, og noget tilsvarende har man altså nu sagt fra regeringspartierne. Men, der er ikke sket noget.

Spørgsmålet om den såkaldte tilbagevirkende kraft har vi drøftet en del i udvalget, og det er særlig på det punkt, der er sket en alvorlig forringelse af det lovforslag, som den tidligere finansminister, hr. Poul Møller, fremsatte. Hr. Poul Møller lagde megen vægt på, at selv om der var tilbagevirkende kraft, var dette helt rimeligt. Vi har i betænkningen givet udtryk for vort synspunkt, som er det, at der ikke er tale om tilbagevirkende kraft. Hvis man nemlig anerkender synspunktet om tilbagevirkende kraft på dette område, smuldrer simpelt hen hele grundlaget for revisionen af skattelovgivningen.

Lad mig give et helt frisk eksempel, nemlig debatten i går, hvor man drøftede en forhøjelse af beskatningen af særlig indkomst fra 30 til 40 pct. Ja men dette her er da ikke spor mere med tilbagevirkende kraft end det andet. Der er da indgået utallige kontrakter, hvor man har forudsat, at skatten på særlig indkomst var 30 pct., og at hvis man realiserede, var det den skat, man kom til at betale. Alligevel har regeringspartierne, helt rigtigt, synes jeg, forhøjet den til 40 pct., fordi de siger, at den sats skulle ajourføres, da den var kommet ud af trit med den almindelige udvikling i vores skattniveau. Det er præcis den samme betragtning, der anlægges her. Vi har nogle afgifter i denne lovgivning, som er kommet helt ud af niveau med den skatteudvikling, der har været igennem en årrække, og derfor er det helt naturligt, at man siger det samme, som man sagde i går: ja men så må disse satser forhøjes, og de bør altså efter vores mening sættes op til 40 pct. Der er ikke tale om